

MIJN EERSTE TIJGER.

Fragment uit een brief.

MIJN eersten tijger heb ik op mijn laatste reis naar de Padangsche bovenlanden te zien gekregen. Met twee Europeanen van de Goud- en Zilveronderneming Mangani was ik op stap gegaan. Vóór 12 uur 's middags zouden we weer binnen zijn, maar een der gezellen opperde het ongelukkige voorstel door de rivier huiswaarts te keeren. Mijn bezwaren hier tegen werden alle op water-vrees teruggebracht, men zeide de weg was korter, reeds door een anderen employé afgelegd, men kon niet misloopen etc. etc.; en wij gingen, bij den eersten stap tot het middel toe het water voelende. Als Rimboeloper was ik hier echter aan gewend, maar mijn koelies, kleine mannetjes, konden zich in den stroom niet staande houden. Daar er toch niet te kappen viel in de rivier, stuurde ik ze dus langs het afgelegde pad maar naar huis, moest echter het verlies van een plantentrommel betreuren, daar deze ronde trommel geen armen en beenen had om zich ergens vast te klemmen, zooals zijn drager gedaan had toen hij in den stroom viel, en de trommel dus op eigen gelegenheid langs watervalletjes etc. den weg naar zee opzocht.

Het terrein, zooals blijkbaar ieder ertshoudend terrein hier, was van een woeste formatie. In de woeste Moempas, daar dichtbij, was een opnemer van den Topografischen Dienst spoorloos verdwenen, in hetzelfde bosch had een ingenieur bij een zijner exploratietochten den dood gevonden. Kloven van wel 80 M. diepte doorsneden het land en aan watervallen was geen gebrek. Jammer genoeg bleken mijn bezwaren gegrond, en een paar niveau-verschillen in de rivierbedding noodzaakten ons (daar hiertegen op te klauteren zoo zeker was als dood-vallen) hierom een boog te beschrijven en onzen weg door het bosch te zoeken.

Ik had alleen een tuinschaar en een zakmes, maar allons, daar men niet *wilde* terugkeeren, nam ik de leiding.

De aanvoerder, eerst zoo dapper, werd al stiller en stiller, hoe later het werd. Hij smeekte als een klein kind hem de hand te geven bij de steile gedeelten, zijn witte pak was door de dorens vol scheuren en met innig medelijden bekeek hij zijn bebloede handen, die de dorens ook niet gespaard hadden. Maar verder moesten we. Gelukkig, of ongelukkig, zagen we een reeds vroeger gekapt pad. Wel was het tamelijk dicht gegroeid, maar het loopen viel hier toch gemakkelijker en het moest toch ergens op uitkomen. Met versnelden pas gingen we voorwaarts. Het was reeds vier uur en mijn maag jeukte hevig, want ik had van 's morgens 6 uur af niets meer gegeten en gedronken. Maar toen we weer bij de rivier uitkwamen wisten mijn geleiders niet meer of we de onderneming reeds voorbij waren of niet. We beklommen nu op den andere zijde de oever om van een hoog punt aldaar ons te oriënteren en werkelijk zagen we de huisjes der onderneming liggen, maar een diep ravijn met steile wanden belette ons, rechtstreeks op het doel af te gaan. Dus weer naar de rivier terug. Maar de tijd had niet stil gestaan en nog een 30 M. van de rivier af op een helling van $\pm 60^\circ$ overviel ons de duisternis. Een groot rotsblok noodigde tot schuilen. Gelukkig had de onbarmhartige regen opgehouden ons nog maar steeds warmte te onttrekken, en ik zeide, positief geen stap verder meer te doen, daar verder gaan in het donker gelijk stond met armen en beenen te breken. De praatjesmaker kroop onmiddellijk zoover hij kon onder het rotsblok, liet zijn tranen den vrijen loop en onthaalde ons op een concert van klappertanden. Mijn andere makker, minder bang voor den dood, ging naast mij zitten, en de voeten werden zooveel mogelijk schrap gezet om niet naar beneden te glijden. Ik kreeg den inval om na mijn goed uitgewrongen te hebben, mijn puttees om mijn buik te winden en kreeg al spoedig weer een behagelijk gevoel en lust in slapen, maar dan zou ik zeker naar beneden gegleden zijn en bovendien moesten we door schreeuwen van onze aanwezigheid blijk geven om onze naaste burens, de tijgers, van ons af te houden. We jodelden dus om beurten, zongen ons heel liederenrepertoire, zoodat zelfs de Zilver-employé bij een liedje van Speenhoff zijn klappertanden vergat; telkens als hij op 't punt stond

in te slapen, brachten we hem weer door een paar flinke porren tot de werkelijkheid terug. Moet ik u vertellen, hoe langzaam de nacht voortsloep, hoe we de rijzende maan voor fakkellicht aanzagen van een reddingsbrigade, en dit ook het geval was bij de heldere lichtjes der rondwalende lichtkevers. Gebrul om ons heen van de dierenwereld herinnerde steeds aan de werkelijkheid, en opmerkingen: „ik heb net een gevoel of een slang over mijn beenen glijdt” waren gewoon.

Eindelijk kwam toch de dag en nu zag ik ook mijn eersten tijger in de vrije natuur. Majestueus, veerkrachtig van tred, maar toch nog niet scherp omlijnd, daar het licht zoo vaag was, echter aan zijn strepen duidelijk te herkennen, zag ik hem op een boomstam naar het water sluipen. Na zijn dorst gelescht te hebben verdween hij even stil als hij gekomen was. Mijn makker had hetzelfde waargenomen, anders had ik het wellicht nog voor zinsbegoocheling gehouden en zoo mooi vonden we het gezicht, dat we ons jodelen op dat moment vergaten. De opkomende zon deed ons echter spoedig naar huis verlangen. Den heelen nacht had ik, zittende op mijn fototoestel (om toch een droog plekje te hebben) over mijn dijen en knieën gewreven, zoodat ik weer spoedig ter been was. Met mijn makkers was het anders gesteld en een half uur ging met masseeren voorbij, voor we weer in de rivier konden duiken. Nog even keek ik terug naar dien „Schreckenstein” en mij verheugende op het aanstaande genot van een lekkere sigaar, ploeterden we weer door het water. Indien slechts de lucifers hadden willen branden zou mij onder het rooken de nacht zeker niet lang gevallen zijn, maar alles had van de nattigheid geleden en we mochten nog blij zijn, dat het *dien* nacht niet regende, daar we het in onze natte plunje op 1300 M. hoogte toch reeds koud genoeg hadden.

Maar laat ik niet te uitvoerig worden. Behouden kwamen we weer op de onderneming aan. Lekker gebaad, gerookt en wat gedronken hebbende, bleef mij, als eenig gevolg van den tocht heeschheid over. Daar had ook mijn kameraad last van. Alleen de praatjesmaker had nog een paar weken last van boschluizen, waarschijnlijk was onder dien steen een boschzwijn anders gewend zijn rustplaats te zoeken.

Vervolgens kwam het verbod, dat geen der employé's weer met mij op stap mocht, het werk zou er onder lijden, en ik liet maar de heele schuld op mij schuiven, daar ik na onderzoek der flora hier, toch weer naar elders zou vertrekken.

Twee reddingsbrigades, die met ladders, geneesmiddelen etc. er op uit waren gezonden ons dood of levend thuis te brengen, konden weer aan ander werk gezet worden en den volgenden dag ging alles weer heel gewoon; ik alleen het bosch in (ik heb nog eens dien tocht gemaakt om alle waargenomen planten te verzamelen) en de employé's aan hun werk.

Wellicht heeft u mijn schrijven geïnteresseerd. Om u de waarheid te zeggen ben ik niet erg belust op avonturen, maar men kan er zich niet altijd aan onttrekken. Treurig was het echter, toen ik op den Merapi een mijner koelies dood moest achterlaten; maar ik zal daarover niet uitweiden, mijn brief wordt anders te lang. Dikwijls heeft men den dood onder de oogen te zien, en als achter den lessenaar de gegevens verwerkt worden, wordt maar al te vaak vergeten met hoeveel moeite het materiaal verzameld werd.

Buitenzorg.

H. A. B. BÜNNEMEIJER.

VRAGEN EN KORTE MEDEDEELINGEN.

De Ooievaar en de Adder.— In de »Ornithologische Monatschrift« van September 1919 vind ik een merkwaardige mededeeling omtrent den ooievaar als slangenverdelger. Het blijkt namelijk, dat in het voormalig koninkrijk Saksen overal waar ooievaars nestelen de adder verdwenen is, en dat waar de ooievaar verdwijnt, de adder opnieuw optreedt. Dit laatste is gebeurd in het gebied van de Rominter Heide en men heeft daar spoedig maatregelen getroffen, om er de ooievaars weer in te voeren. Hoe staat het hiermede in ons land?

T.